

Σκέψεις πάνω στην τελευταία στροφή της «Ιθάκης» του Κ.Π. Καβάφη

Στην τελευταία στροφή του ποιήματος ο ποιητής προσπαθεί να δώσει μια απάντηση, να γεμίσει το κενό στην ψυχή του ανθρώπου, κενό το οποίο δημιουργείται μετά την επίτευξη ενός στόχου. Όταν ο άνθρωπος επιστρατεύει όλες του τις δυνάμεις για να αγγίξει έναν υψηλό στόχο για τον ίδιο, πολλές φορές κουράζεται, λυπάται, απελπίζεται. Παρ' όλα αυτά συνήθως υπερνικά τις δυσκολίες και αργά ή γρήγορα φτάνει στο τέλος της διαδρομής. Σε όλη του την πορεία προς το στόχο του θεωρεί την επιτυχία σχεδόν αδύνατη αλλά ωστόσο ικανή να τον ολοκληρώσει, αφού δεν υπάρχει γι' αυτόν κάτι που να την υπερβαίνει σε αξία. Εντούτοις, η επίτευξη του στόχου απρόσμενα σηματοδοτεί την αρχή ενός ψυχολογικού κενού που συνήθως διαρκεί ως τη χαρτογράφηση ενός νέου ταξιδιού.

Κατά τη διάρκεια λοιπόν αυτού του κενού ο ποιητής τονίζει πως ο άνθρωπος δεν πρέπει πια να υποτιμήσει το στόχο που είχε θέσει. Αντίθετα πρέπει να θυμηθεί όλη του την διαδρομή και να κατανοήσει τι του προσέδωσε αυτό το ταξίδι.

Κωνσταντίνος Παπαχατζής